



Serra intenta tancar les ferides del PSC

La nova direcció del PSC que encapçala Narcís Serra intenta superar les diferències internes que els darrers anys han afectat el PSC amb una política d'acostament entre els diferents sectors. L'horitzó proper de les autonòmiques obliga a posar-hi pau.

Fins a cinc vegades ha hagut de ser redactat el document del PSC anomenat "Una majoria de progrés a Catalunya", abans de rebre el vist-i-plau de l'executiva i que a finals d'aquest mes aprovarà el consell nacional del partit. El document, que posa les bases per bastir una alternativa de govern a CiU, ha requerit un llarg esforç de consens entre les diferents sensibilitats i els diferents lideratges que conviuen al si del PSC. El procés d'elaboració del document i el seu contingut exemplifiquen els esforços de la nova direcció del PSC encapçalada per Narcís Serra per superar les divisions que han afectat el partit en els darrers anys.

La composició de la comissió de redacció, integrada per cinc membres de l'executiva del partit, ja reflecteix aquesta voluntat d'acostar posicions i suposa una obra d'enginyeria de l'equilibri polític. Com a coordinador de la comissió ha actuat un dels principals col·laboradors de Serra, Josep Maria Carbonell. La resta de components són una persona propera a l'aparell, Carles Martí, un destacat obiolista, Lluís Armet, i dues persones amb pes específic propi, Isidre Molas, president del consell nacional del partit, i l'exministre Jordi Solé Tura, que poden ser considerats "no alineats".

Els redactors han anat elaborant successius esborranys, fins un total de cinc, per trobar un text de mínims que pugui recollir l'adhesió de totes les sensibilitats del partit. Naturalment, abans de re-

bre el vist-i-plau de l'executiva, la comissió va consultar un per un els diferents dirigents del partit: Narcís Serra, Pasqual Maragall, Joaquim Nadal, Raimon Obiols i els responsables de l'aparell, com Miquel Iceta i Josep Maria Sala. La necessitat del consens ha obligat a redactar el document amb calculada ambigüitat, però tot i això, alguns dels seus continguts marquen una no-

El document "Una majoria de progrés a Catalunya" ha tingut cinc esborranys abans de ser aprovat per consens.

vetat en l'actitud del PSC a l'hora de plantejar-se la construcció d'una alternativa progressista a l'actual majoria de CiU.

Tradicionalment, el PSC s'havia plantejat la seva relació amb la resta de l'esquerra des de la superioritat que li donava ser la principal força organitzada d'aquest espai. Aquesta actitud, segons les altres forces d'esquerra, consituïa una clara voluntat hegemònica que en la pràctica dificultava el diàleg i per tant, la possibilitat d'arribar a acords. Com a

exemple, encara no fa gaire temps que Narcís Serra afirmava encara que el PSC no necessitava "crosses" per guanyar les eleccions autonòmiques. Aquesta opinió de Serra, que podia ser ben vista per l'aparell del partit —el que li va donar la majoria al darrer congrés—, no la compartien ni Obiols ni Maragall, que consideraven essencial una obertura del partit cap a nous sectors si es volia afrontar les eleccions catalanes amb unes mínimes possibilitats d'èxit. En la fase pre-congressual, Narcís Serra ja va fer gestos clars de voluntat d'acostar posicions, i pocs dies abans del congrés declarava que "el PSC no pot construir en solitari una alternativa de progrés a Catalunya".

Superades les tensions pre-congressuals, i escollida la nova direcció, Narcís Serra ha intensificat aquesta voluntat. El següent pas s'ha plasmat en el document "Una majoria de progrés per Catalunya", en què el PSC oficialitza la seva voluntat de mantenir un diàleg "sòlid i operatiu" entre les diferents forces polítiques d'esquerres "sense dirigismes partidistes". Els socialistes catalans no renuncien al seu paper de "força central" en la construcció d'una alternativa, però admeten la necessitat d'incloure en aquest procés altres referents, ja siguin altres forces polítiques, o també col·lectius locals, entitats o grups de debat. Sobre aquests darrers, el document aplaudeix, sense citar-los directament, la creació de



grups com Catalunya Segle XXI, Nou Cicle o Icària (vegeu requadre p. 38), que valora "molt positivament". En paraules d'un membre de la direcció proper a Serra, aquests grups han estat "la manera més positiva de curar les ferides de Sitges".

En una clara concessió als sectors del partit més reticents a qualsevol confluència, el mateix document descarta, però, que l'objectiu d'aquest diàleg entre les forces d'esquerra sigui l'elaboració d'un programa comú, i remarca molt clarament que cada partit ha de tenir el seu programa. De tota manera, els col·laboradors de Serra donen per fet que el PSC fa oficialment seva la voluntat de construir una majoria àmplia i plural que faci possible guanyar unes eleccions autonòmiques que, segons les previsions de la cúpula del PSC, seran anticipades. En aquesta estratègia la direcció del PSC dóna un paper prioritari al diàleg entre les fundacions dels tres partits d'esquerra, però també a Catalunya Segle XXI, que hauria de portar cap a l'esquerra sectors

La direcció del PSC atorga a Catalunya Segle XXI la funció d'acostar cap a l'esquerra sectors de centre avui propers a CiU.

de centre avui sota l'òrbita de CiU.

Gestos interns. A banda dels continguts, Serra també ha anat fent gestos interns al si del partit que poden ser llegits en clau de pacificació. Un dels més significatius ha estat la represa del diàleg entre Serra i Obiols, que va estar molt de temps interromput, especialment durant el període de màxima tensió pre-congressual. Cal recordar que van ser dos col·laboradors de Serra, Josep Maria Sala i Miquel Iceta, els

principals artífexs de la substitució d'Obiols. Precisament, una altra de les característiques dels primers mesos del mandat de Serra és una reducció del protagonisme públic de Josep Maria Sala, que ha vist reduïdes les seves compareixences davant els mitjans de comunicació. Internament, el nou primer secretari del PSC també ha potenciat el paper de José Montilla com a secretari d'organització, cosa que ha anat en detriment de la influència de Sala. En general, Serra ha intentat aprofitar la seva autoritat moral sobre els membres de l'aparell del partit per moderar algunes de les seves posicions o restar protagonisme als més intransigents. De la mateixa manera, també ha intentat acostar-se als representants més moderats del sector obiolista. A un altre nivell, la voluntat de Serra i d'algun dels seus col·laboradors també ha estat decisiva per rellevar qui fins fa poc va ser primer secretari de les JSC, Iñaki Guerrero –persona molt propera a Sala– i per renovar tota la cúpula de les joventuts.

Narcís Serra (en primer terme) ha dut a terme una política que pretenia llimar diferències entre els diferents sectors del PSC. La direcció espera que Maragall acabi acceptant d'encapçalar la candidatura a les autonòmiques.

Tres fòrums per a un sol partit

Catalunya Segle XXI



És el grup de debat que més projecció mediàtica ha tingut fins ara, en bona part perquè el seu impulsor principal ha estat Pasqual Maragall. Entre els seus integrants hi ha destacats noms del món intel·lectual d'esquerres de Catalunya, com Josep Maria Vallès, Josep Maria Castellet, Llorenç Gomis o Salvador Giner. Tot i el protagonisme de Maragall, és el grup d'opinió més allunyat de la vida interna del PSC, sobretot perquè molts dels seus impulsors no hi militen. Això ha fet que sovint l'aparell del partit hagi vist amb recel aquesta entitat. Catalunya Segle XXI es defineix com "una associació cívica que pretén estimular la participació ciutadana en l'esfera pública i la dinamització democràtica de la societat". Va ser creada fa tres anys i compta més d'un centenar de socis. L'entitat ha convocat per a l'any 1999 una gran convenció progressista que culmini una reflexió sobre tres àmbits temàtics: territori, economia i política. Tot i els esforços dels seus promotors per desmentir-ho, diversos sectors han insistit a considerar Catalunya Segle XXI com una plataforma de Pasqual Maragall per preparar la seva candidatura a les autonòmiques.

Nou Cicle



És el grup de debat impulsat per Raimon Obiols i el conjunt de dirigents de l'anomenat sector reformador o obiologista del PSC. En el seu butlletí de presentació defugen, però, la ubicació en la dinàmica interna del PSC: "No som una tendència de partit. No som una plataforma al servei de ningú. No volem la confrontació sinó el diàleg, en el terreny del debat lliure i tolerant, amb altres grups i posicions. No volem entrar en el terreny de la política conjuntural o del dia a dia". Els objectius de Nou Cicle són debatre sobre la reforma i la revitalització de la política, difondre els plantejaments i les propostes de les esquerres d'Europa, i promoure "el diàleg i la confluència dels sectors que volem construir una alternativa de progrés per a l'autogovern de Catalunya". La primera activitat que han dut a terme va tenir lloc el mes passat, amb unes jornades sobre els canvis polítics a nivell internacional i a nivell català que va reunir dues-centes persones. Va comptar amb la participació destacada de Ramon Espasa, ex-dirigent d'Iniciativa per Catalunya. És el grup que palesa més obertament la necessitat de vertebrar una alternativa a CiU.

Icària



És el grup de debat més proper a l'actual direcció del PSC. Entre els seus impulsors figuren col·laboradors directes de Narcís Serra com Josep Maria Carbonell o Miquel Iceta, i destacats membres de l'aparell del partit com Joan Ferran. Malgrat aquesta vinculació orgànica, els seus promotors asseguren que Icària "no neix com a grup de pressió" i neguen que la seva intenció sigui incidir en la vida interna del PSC. La seva voluntat és fer "una aportació més al procés de renovació del partit, impulsada per persones que compartim el projecte polític definit en el congrés de l'Hospitalet", on Serra va aconseguir la primera secretaria, amb l'objectiu de contribuir a "un debat d'idees i d'iniciatives, no lligades a la vida orgànica del partit, que té i ha de tenir la seva pròpia dinàmica". Internament, la creació d'Icària s'ha llegit com un intent de l'actual direcció del PSC de no deixar només en mans dels obiologistes la bandera del debat sobre la renovació de l'esquerra. El primer acte públic que van organitzar va ser una taula rodona amb Josep Maria Alvarez i Joan Coscubiela, secretaris generals de la UGT i CCOO, respectivament.

El sector del PSC liderat per l'antic primer secretari, actualment en minoria, aplaudeix, tot i que amb una certa prevenció, la tasca de Serra en els seus primers mesos de gestió. Li reconeixen la capacitat de diàleg intern i la voluntat de "corregir els abusos de l'aparell", en paraules d'un destacat col·laborador de Raimon Obiols. Però alhora, en el terreny dels continguts, els obiologistes consideren que encara no ha definit suficientment el projecte d'alternativa d'esquerres, i qualifi-

quen el document de l'executiva de "tou i poc concret". Segons aquest sector, encara hi ha poc debat intern al si del partit, tant sobre el programa com sobre el candidat.

Esperant Maragall. Respecte a la discussió sobre el candidat, l'actual direcció del PSC reconeix que no pot fer res més que esperar que Pasqual Maragall decideixi si finalment es vol presentar o no. En paraules d'un dels membres de l'executiva,

lleial a Serra, "en aquests moments el futur no està en mans de la direcció". Després que Joaquim Nadal hagi obert la porta a Maragall com a cap de llista, la direcció del PSC opta per forçar una oferta electoral conjunta Maragall-Nadal, per aquest ordre, i el segon amb la perspectiva d'esdevenir conseller en cap, un càrrec avui inexistent però que ja havia figurat en diversos programes electorals del PSC.

Pere Martí